

Fatime er deltager på hold 3 på Parkvængets interne uddannelse - en socialfaglig uddannelse på i alt 11 kursusdage, der afsluttes med en skriftlig opgave, som vurderes af en ekstern censor. Da uddannelsen nærmer sig sin afslutning, har jeg spurgt et par medarbejdere fra hold 3, om jeg må interviewe dem og på baggrund heraf skrive en artikel, hvilket Fatime har sagt ja til.

Jeg er nysgerrig på, hvordan medarbejdere på hold 3 har oplevet at være på uddannelse, samt hvad de har taget med sig, hvilket er noget af det, der guider mine spørgsmål.

Jeg lægger derfor ud med at spørge Fatime, "hvordan det har været, at være afsted på uddannelsen"?

Fatime: jeg synes det har været fedt! Det har fungeret rigtig godt for mig, at dagene ikke ligger lige i forlængelse af hinanden, men at de er spredt ud over de der 5 måneder; det gør at jeg kan nå at læse fra gang til gang og samtidig passe mit arbejde og have tid med mine 2 børn uden det hele bliver for presset. Jeg synes også, at det har været rigtig godt, at deltagerne er blandet fra alle 4 enheder, fordi jeg lærer nogle andre kolleger bedre at kende – nogle som jeg jo normalt ikke har mulighed for at tale så meget med, netop fordi vi er på forskellige enheder – så det er med til at skabe nogle nye kollegiale relationer og bidrager på den måde til det kollegiale fællesskab. Det fungerer også rigtig godt for mig fagligt, at vi er et blandet hold. Både fordi jeg kan lade mig inspirere af at høre om mine kollegers praksis på andre enheder, men også fordi de ikke alle sammen kender mig og min enheds beboere så godt – det kan være godt, når vi har faglige refleksioner; at de virkelig kan se tingene mere udefra; det kan give nogle andre overvejelser og refleksioner, som jeg synes, der har været inspirerende.

Fatime er uddannet pædagog for ca. 4 år siden, og da uddannelsen er socialfaglig, bliver jeg usikker på, hvor meget nyt uddannelsen har indebåret for hende – jeg spørger derfor, hvordan det har været at få genopfrisket nogle forskellige teoretiske retninger?

Fatime: det har været rigtig godt med en genopfriskning – fordi på studiet er det jo mere en teoretisk undervisning og læring, så den bliver ikke lige så knyttet til praksis. Her på uddannelsen er jeg blevet undervist i noget, og så har jeg kunnet afprøve det allerede dagen efter. Det gør en stor forskel, at man på den måde kan bruge det med det samme. Til hver undervisning sidder jeg jo og tænker over "hvor og sammen med hvem giver det mening at bruge den her metode". Så jeg vil sige, at uddannelsen alt i alt har givet mig en langt større bevidsthed på, hvilken metode jeg anvender, og hvorfor jeg gør det. Jeg tænker over, hvad der er mit og beboerens formål, og hvilken metode der kan hjælpe mig til at opnå det. Så selvom en del af uddannelsen har været genopfriskning for mig, så har det givet mig noget helt nyt – alene det at vi hver gang sparrer på metoderne og kobler dem til praksis – det gør man jo ikke på studiet. Jeg er virkelig blevet meget mere klar på "hvem gør jeg det her for, og hvad er formålet".

Fatimes svar inspirerer mig til at spørge mere ind til hendes praksis på Parkvænget – bl.a. til, hvordan beboerne mon mærker, at Fatime er på uddannelse?

Fatimes første svar er, "hmm det ved jeg faktisk ikke – jeg har ikke spurgt dem"... Hun dvæler dog ved spørgsmålet og tænker højt "hmm – det er jo det med, at jeg tænker mere over, hvad jeg gør og hvorfor – altså den der bevidsthed på metoderne... Måske kan de mærke det på tiden? Altså at jeg altid prøver at tage mig tiden til, at det skal være beboeren der er i fokus, og ikke lade mig stresse af alle de praktiske opgaver, der skal laves. Man kan hurtigt komme til at skulle skynde sig for at nå det hele – men nu prøver jeg virkelig at give mig tid. At sørge for at beboeren kommer til orde... Så man kan måske sige, at jeg tager mig tiden til at anvende metoderne i praksis, og det mærker beboerne måske? Men jeg håber nu ikke at de kan mærke den helt store forskel – for det har altid været vigtig for mig, at det er beboeren der er i fokus! Fatime kommer også i tanke om nogle konkrete samtaletekniske redskaber hun har anvendt, og at dette har givet en anden slags samtaler – der har været anderledes for både hende selv og beboeren – men på en

god måde, synes hun – det har måske bidraget til at samtalen er blevet mere positiv eller konstruktiv – noget blev ligesom mere klart for både hende og beboeren.

I forlængelse af spørgsmålet på, hvordan beboerne kan mærke, at Fatime er på uddannelse, spørger jeg hvordan hendes teamleder mon har set det? – Samt hvordan lederen kan støtte Fatime i at blive ved med at anvende sin viden?

Fatime: altså min teamleder har været god til at spørge mig, hvordan det går på uddannelsen, og hvordan jeg har kunnet bruge det i min hverdag, og det har været meget rart. Jeg afbryder Fatime, da jeg kommer i tanke om, at hendes teamleder snart stopper, og jeg beslutter mig derfor for at tale i fremtid: "så hvad ville en ny teamleder skulle gøre, for at understøtte dig i at anvende den socialfaglige viden"?

Fatime: altså jeg tænker, at det er vigtigt, at vores nye teamleder kender til de her teorier og metoder – og hvis han/hun ikke gør det, vil det være vigtigt, at teamlederen i hvert fald sætter sig ind i dem. Teamlederen skal gerne sætte sig ind i hvad det er medarbejderne er i gang med og hvorfor - og se vigtigheden af det.

Fordi det har bare en vigtighed ift. de snakke og refleksioner man så kan have. Og så håber jeg, at teamlederen nogle gange vil være nysgerrig og spørge os "hvorfor" når vi taler sammen i teamet - så er det der, at vi som medarbejdere skal være gode til at forklare os metodisk – altså begrunde vores handlinger ud fra vores teoretiske viden fra uddannelsen.

Fatime fortæller, at mange af hendes kolleger efterhånden har været på uddannelsen, hvilket giver nogle gode faglige snakke i hendes team. Hun synes at hendes kolleger er gode til at reflektere fagligt i stedet for at tage udgangspunkt i personlige holdninger, så på den måde bidrager kollegerne også til at hun får anvendt metoderne fra uddannelsen.

Jeg runder interviewet med Fatime af med et spørgsmål der går på, hvad hun tænker, at Parkvænget får ud af at sende alle enhedsmedarbejderne på den interne uddannelse?

Fatime: Jeg tænker, at det kan styrke vores tværfaglige samarbejde ift. at arbejde ud fra Parkvægets værdigrundlag. Vi har jo forskellige uddannelser, hvori der er vægtet forskellige metoder. Den interne uddannelse giver en ramme, som gør at vi teoretisk har et fælles udgangspunkt. Og så kan man inden for den ramme vælge de metoder der passer bedst til én selv og beboeren. Det kan gøre det nemmere at tale sammen – fordi det giver os et fælles metodisk sprog. Jeg tænker at det giver Parkvænget nogle fagligt stærke medarbejdere, som er bevidste om deres metodiske tilgange!

Da vi har rejst os og Fatime er på vej ud af døren, kommer jeg i tanke om et sidste, men meget vigtigt, spørgsmål: "hvis du skulle give hold 4 et godt råd, hvad ville det så være"?

Fatime smiler og svarer "sørg for at læse til hver gang – det hjælper".